

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προσληρωτία
 Εν Ἑλλάδι Δρ. 10
 Εν τῇ ἀλλοδαυῇ Φρ. 12. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ
 Ἐν ὄψ. Μουσῶν ἀρ. 6.
 Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
 λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον
- Οἱ Ἄγγλοι, ὑπὸ Κ.
- Ἔργα καὶ ἡμέρας.
- Ἐπιστολαὶ ἐξ ἰταλίας, ὑπὸ Α. Γ. Η.
- Ἀρκίσεια, ὑπὸ Π. Κ.
- Ἡ Σκαυρωμένος Πέτρος, ὑπὸ Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ.
- Ἡμερολόγιον ἀνθρώπου περιττοῦ (διήγημα) τοῦ Πικῆ ἡ λούτσα, ὑπὸ Κ. Γ. Ζ.
- Φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ, καλλιτεχνικὰ
- Περιγραφή τῶν μαχῶν τοῦ Γαλασίου καὶ τοῦ Σκουλινοῦ τοῦ κατὰ τὴν δεξιὰν ὁχθῆν τοῦ Προῦτου, συγγραφεὶσα παρὰ ΙΑΚΩΒΑΚΗ ΡΙΖΟΥ τοῦ ΝΕΡΟΥΛΟΥ.
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. (Πότε εἰσῆχθη εἰς Ἀθήνας ἡ τομάτα; — Ἀτὰρ εὐμβαινουν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. — Στοργή πυργίτου. — Διατί ζοῦν πολὺ αἱ γυναῖκες. — Τί στοιχίζουσι οἱ Ἀθηναῖοι κλ.)
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Λύσεις — Λύται.
- Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἐύπλου τοῦ διακόνου καὶ μάρτυρος ἀλλήσαντος ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τῷ 296 ἔτει.

ΙΣΤΟΡΙΑ 1690. Παράδοσις τῆς Μονμβαταίας εἰς τοὺς Ἑνετοὺς μετὰ τετράμηνον πολιορκίαν.

1826. Ἀπαρτίζεται ὄψω; ἐξέλθωσι τὴν ἐπιούσαν διὰ νυκτὸς εἰς τὸν φρουρίου Ἀθηνῶν 300 γυναῖκες καὶ παῖδες, ὅπως ἐπαρκεῖσιν αἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ζωοτροφίαι τοῖς πολιορκουμένοις μαχηταῖς.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ

Ἀρότου ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς Παλ-μὼλ Γκαζέτ ἦνεν εὐχαρῶς τὸν πέπλον τῶν ἐν Λονδίῳ διαπραττομένων, καὶ τὸ φοβερόν σκάνδαλον ἀντήχησεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν, γενικῆ πάντας κατέλαβε περιεργία ὅπως καλλίον γνωρίσωσι τὸν ἀγγλικὸν βίον καὶ ἴδωσι μὴ ὑπὸ τὰ εὐχόρα ἀνθῆ τῆς ἀρετῆς, τῆς σεμνότητος, τῆς φιλελευθωπίας, τῆς στερεότητος τοῦ χαρακτῆρος, ὑπολανθάνωσιν οἱ ὄφεις τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἐκλύσεως, τῆς σκληρότητος, τῆς γελοιοῦτητος. Πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργίας ταύτης τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων ἐρανοισθέντες μεταφέρομεν κεφαλαῖα ἐκ νεωτάτου βιβλίου περὶ Ἀγγλίας συγγραφέντος ὑπ' ἀνδρὸς θεοραλέου καὶ βαθέως γνώστου τοῦ ἀγγλικοῦ βίου.

Ο Ἀγγλικὸς κλήρος.

Πάντα τὰ τερατώδη θύονται νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῷ ἑγκεφάλῳ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀφ' ἧς στιγμῆς πρόκειται περὶ θρησκείας. Εἶνε ἐν τῷ στοιχείῳ του ὁσάκις συζητεῖ περὶ χωρίου τινὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὅσάκις ἐπισκέπτεσθε ἀγγλικὴν τινα οἰκογένειαν σὰς ἐρωτοῦν ἀπλοῦστατα: «Πῶς σὰς φαίνεται ὁ νέος ἐφημέριός μας; Εἰς

ποίαν ἐκκλησίαν ἤθεο χθές; Ποίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου προτιμάτε; Ποῖος εἶνε ὁ προσφιλέσ σου ἀπόστολος;»

Αἱ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν νεάνιδες θεωροῦσιν ὡς τιμὴν τῶν νὰ μετέχωσι τοῦ χοροῦ, νὰ διακοσμήσιν τὸν ναὸν διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα.

Ἐπειδὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι 23000 κληρικοὶ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἱεράρχου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ἐφημερίου καὶ ὑπάρχουσι μόνον 13,500 θέσεις, τί μένει εἰς τὸν νέον κληρικὸν τὸν πένητα καὶ ἀνευ προστασίας;

Ὁ νεαρὸς ἱερεὺς ἀρκεῖ νὰ τύχη τῆς εὐνοίας γεροντοκόρης τινὸς πλουσίας, ἀγοράζει φορητὸν τι σιδηροῦν παρεκκλήσιον καὶ ἐγκαθίσταται ἐν συνοικίᾳ νεοδημητῶ ἀνεκμεταλλεύτῳ ἔτι. Ἄν εἶνε ἀγαθὸς καὶ εὐειδὴς σοιχηματίζω ἑκατὸν καθ' ἑνὸς ὅτι πρὶν παρέλθουν δύο ἔτη θὰ ἔχη ἀληθῆς παρεκκλήσιον, ποιμνιον, σύζυγον, τέκνα καὶ χρήματα.

Ὁ στρατηγὸς Βουδ ἤρξατο κηρύττων ἀπὸ προχείρου βήματος ἐν τῇ ὁδῷ, νῦν δὲ εἶνε ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τοῦ Στρατοῦ τῆς σωτηρίας καὶ ὁ εὐδαίμων κτήτωρ μεγάλης περιουσίας. Ἡ σύζυγός του εἶνε στρατηγός, μία τῶν θυγατέρων του στρατάρχης, αἱ ἄλλαι εἶνε τοῦλάχιστον λοχαγοί. Πρὸ μικροῦ δ' ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς Αὐστραλίαν ὡς συναγματάρχην. Φυσικῶς πάντες οὗτοι λαμβάνουσι μισθοὺς κατὰ τὸν βαθμὸν του ἑκαστος.

Ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας ἔχει τοὺς στρατῶνάς του (ἀνάγνωθι παρεκκλήσια) τὰς σημαίας του (ἀνάγνωθι θρησκευτικὰ σήματα) μετ' ἐπιγραφῶν ἐμποιουσῶν φρικτῆν οἰαί ἡ: «Αἷμα, πῦρ, πόλεμος» συναγματάρχης, λοχαγοὺς ἐφίππους, ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας καὶ πρὸ πάντων καταχθονίαν μουσικὴν.

Αἱ ἐν ταῖς τάξαι τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας Halleluia Lassés θυγατέρες τῶν Ἀλληλοῦτα κλούμεναι γυναῖκες, εἰσι πολλῶ φαντικώτεραι τῶν ἀνδρῶν ὁμοιάζουσι πρὸς δαιμονιώσας χειρονομούσας, ὀρχουμένας, πληττούσας τὰ τύμπανα καὶ σειούσας τὰ κύμβαλα αὐτῶν.

Ὁ φρενητιώδης διὰ τῶν ἑδῶν χορὸς, ὁ τελευταῖος νεωτερισμὸς τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας ἰδρῆθη διότι ὁ Δαβὶδ ἐχόρευσε πρὸ τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ ἐν ἤχῳ κυμβάλων.

Ἀρκοῦσιν ἀνέκδοτά τινα ὅπως καταδειχθῆ μέχρι τίνος δύναται νὰ χωρήσῃ ἡ παραφροσύνη αὕτη ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ.

Εὐπορὸς οἰκογένεια ἐν τει τῶν πόλεων τῆς βορείου Ἀγγλίας εἶχε φιλοξενῆσαι ἱεραπόστολόν τινα κατὰ τὴν διαμονὴν του ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἀπελθόντος τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος κατεκλίθησαν μίαν νύκτα, μίαν μόνην νύκτα ἐν τῇ σινδόνι τοῦ ἱεραποστόλου, ἔπειτα ἐδί-

πλώσαν αὐτὴν ἐπιμελῶς ὡς κειμήλιον ἐπιβεβαιοῦντες τοὺς φίλους αὐτῶν, ὅτι ἐνόμισαν εἶναι εὐρέθησαν ἐν ἱερῷ τόπῳ τόσον ἀρρήτους χαραὲς ἠσθάνθησαν.

Ἐν τοῖς λεωφορείοις, τοῖς σιδηροδρομοῖς, σὰς ἐγγειρίζουν δίχως νὰ τὸ ἐνοήσῃτε *tracis* (βιβλιάρια ἢ ἐγκυκλίους θρησκευτικῆς τινος προπαγάνδας) ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν εὐρίσκονται δελτία ἀνηρτημένα φέροντα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πολλὰκις μάλιστα εὐρίσκεται καὶ Ἁγία Γραφή τις μετὰ τῆς συστάσεως ἐν ταῦτοις νὰ μὴ συμπαράλαβῃ ὁ ἀναγνώστης μετ' ἑαυτοῦ τὸ βιβλίον.

Ἐν τῇ ὁδῷ σὰς πλησιάζουν καὶ σὰς ἐρωτοῦν: Εἰσθε σωσμένοι; Ἐλθετε νὰ σὰς πλύνω εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἂν δὲν δεικνύτε οὐδεμίαν διαθέσιν νὰ ὑπάχθητε εἰς τὴν ἐγγειρήσιν ταύτην ὁ ἱεροκλήρως σὰς ἀπειλεῖ διὰ πασῶν τῶν βρασάνων τῆς κολάσεως.

Ἰδιοκτῆται καὶ ἐνοικιασταί.

Ὁ ἐνοικιαστῆς οἰκίας τινός, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μηνὸς δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ τοῦ πράκτορος αὐτοῦ αἰτοῦντος τὸ ἐνοίκιον ἐκπληρωθείσης τῆς διατυπώσεως ταύτης ἂν ὁ ἐνοικιαστῆς δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, ὁ νόμος παρέχῃ δικαίωμα εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην νὰ πωλήσῃ τὰ ἐπιπλα τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἐν διαστήματι πάντε ἡμερῶν ἀνευ ἄλλης τινὸς διαδικασίας. Τὰ ἔξοδα τῆς πωλήσεως καὶ τῶν γνωστοποιήσεων ἐπιβαρύνουσι τὸν ἐνοικιαστῆν ὡς καὶ 3 σελήνια καὶ 6 πένναι (4 δρ. 35 λεπτά) καθ' ἑκάστην, ἅτινα ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶνῃ εἰς τὸ ἄτομον, ὅπερ ὁ ἰδιοκτῆτης ἐγκαθίστησιν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς φύλακα τῶν ἐπιπλῶν.

Ὀλόκληρον τὸ Λονδίον, δηλαδὴ τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὕτη ἐκτείνεται, ἀνήκει εἰς λόρδους τινάς· τὸν δούκα τοῦ Ουεστμίνστερ, τὸν δούκα τοῦ Βετφόρδ τοῦ Buccleuch, τὸν λόρδον Μάνσφιλδ κτλ. Δὲν πωλοῦσι τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ τὸ ἐνοικιάζουσι δι' ἐννεήκοντα ἐννεά ἔτη καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς προθεσμίας ταύτης πᾶσαι αἱ οἰκοδομαὶ παραπίπτουσιν εἰς τὴν κυριότητα αὐτῶν δυνάμει τοῦ νόμου καθ' ὃν πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς τὰ δένδρα, αἱ οἰκοδομαί, ἢ ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τὰ μεταλλεῖα ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ ἔδαφους.

Ἐντεῦθεν αἱ κολοσσαῖαι περιουσίαι τῶν γαιοκτημόνων τούτων λόρδων.

Ἀναγινώσκομεν ἐν τινι ἐγγυρίῳ ἐφημερίδι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1885 τὴν περιγραφὴν σκίθης τινος ἐξώσεως φρικτῶδους καὶ σκληροτάτης συμβάσεως οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐπὶ τῶν κτήσεων τοῦ δουκὸς Ουεστμίνστερ.

τι, κατέχον ύπόστεγον επί ένοικίω 20 φράγκων τόν μνην, και ότι άπήλθε λήξαντος του μηνός.

Εγχαρισάμεν ημεις άνθρωπόν τινα, ύπηρεούτα ως ημιεκαπλήτην έν μαγειρείω, όστις έπρομηθεύθη διά της μεθόδου ταύτης έμπορεύματα άξια 20.000 φράγκων και άπήλθεν είτα είς Αμερικήν όπου εύρίσκεται νύν άναμφιβόλως.

Άλλο τέχνασμα είνε τό των μικρών δερμάτων, όπερ έπιτυγχάνει όκτώ φορές επί δέκα. Ίδού δε είς τί συνίσταται. Ο έπιτήθειος κλέπτης, λαμβάνει τυχαίως έκ του λεξικού των διευθύνσεων του Μποτέν κατάλογον όνομάτων έπαρχιωτών και γράφει πρός έκαστον αυτών ότι δέμα έφθασε δι' αυτόν έξ Αμερικής ή Αυστραλίας, άλλ' ότι πρέπει να πληρώση τόσα διά την μετακόμισιν, τό τελωνείον και τόν παραγγελιοδόχον και ότι τό ποσόν τούτο πρέπει να σταλή είς τό πρακτορείον (διότι έν τή έπιστολή του ό έντυπος τίτλος του ως διευθυντήν πρακτορείου περιγράφει τόν άναίσιγυτον κλέπτην) μετά δέκα ήμέρας, μεθ' ός τό δέμα θ' άποσταλή όπισω είς τόν άποστολέα.

Τίς δέν έχει ή δέν νομίζει ότι έχει συγγενή τινα έν Αμερική; Οι χωρικοί πρό πάντων σαγηνεύονται εύκόλως, φαίνεται, υπό του τεχνάσματος τούτου και πέμπουσιν έν γένει διά πρώτον ταχυδρομείον την ύπό της διευθύνσεως του πρακτορείου αίτηθεσάν ποσότητα άλλα τό πρακτορείον δέν στέλλει τίποτε και είνε εύνόητον τό διατί.

Άλλοι παρουσιάζόμενοι ως διευθυνταί νοσοκομείων γράφουσι (κατά τύχην πάντοτε) είς έπαρχιώτην τινα, ου τό όνομα εύρίσκουσιν έν τώ άνωτέρω μνημονευθέντι λεξικώ, ότι άσθενής τις, πρό όλίγου άποθανών έν τώ καταστήματι, όπερ διευθύνουσιν, άφής διαθήκην είς συγγενή τινα όστις, άν έπιτρέπεται να κρίνη τις έκ του όνόματος, πρέπει να είνε συγγενής του πρός δν γράφει. Έπειδή οι κανονισμοί του καταστήματος δέν έπιτρέπουσιν είς τόν διευθυντήν να λάβη ως προκαταβολή έν της κληρονομίας τό άναγκάιον ποσόν διά τας δαπάνας της πρωτοκολλησεως, του χαρτοσήμου κτλ... ό κληρονόμος πρέπει να στείλη άμέσως τό ποσόν δεινα, όπερ είνε τό κατά προσέγγισιν άπαιτούμενον διά τας δαπάνας. Έπιταγή στέλλεται παραχρήμα εί την ύπό του διευθυντού όρισθεσαν διεύθυνσιν—ήτις θα είνε και πάλιν ύπόστεγον δώμα όπου βεβαίως ό λωποδύτης δέν θα τολμήση να ξαναπατήση. Τό δε θύμα, δυστυχώς, κατ' ούδένα τρόπον δύναται ν' αναλάβη τά χρήματα, τά όποια έσειλε πρός άπόκτησιν φαντασιώδους κληρονομίας. (F. DE JUPILLES).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Οι Γαλοχωρίται και Πετραλωρίται πεινούν!...

Πού κρύπτονται οι πρός τό θεαθηναι φιλόανθρωποι;

Πού είνε οι λιχνυζόμενοι ευεργέται της ανθρωπότητας; οι φιλανθρωπικοί και φι-

λόπτωχοι έταιρείται, οι πάσης έπιδεικτικής τελετής χοροστατούντες σύλλογοι; Πού είνε οι φιλόκαυτοι Ευάγγελισμοί, και οι Αρχάγγελοι; Πού είνε οι φιλανθρωπικοί άγοραί των Κυριών και τά λαχεία;

Τι να σου κάμη ή τόσον ταχέως εξαντληθείσα κινήση ένός «φιλολογίου και φιλανθρωποπάτου» φαρμακοποιού, ούτινος ή φιλανθρωπία είνε άλλως πασίγνωστος και έκ των έν τώ δημοτικώ νοσοκομείω ύπηρεσιών του;

Τι κρύπτεις τά φάρμακά σου και τά κεφάλαιά σου και τά τεταρχειυμένα κρέκτά σου, έρυθρόχρομη Σταυρέ;

Τρεις χιλιάδες, ως λέγεται, κείνται 'στό στρώμα και τριπλάσιον πεινούν.

Τρεις χιλιάδες!...

Βαθώς συνεχίσησε τούς έκ των άναμνήσεων της μεγάλης του ήθνος ήμών εποχή; ζώντας τό έν Δραγατσάνω στην έν μνημειον του ιερού λόχου. Και θα είνε είς άκρον άπεκτηνωμένος ό μη αίσθανόμενος την καρδίαν αύτου παλλομένην πρό του ιερού όνόματος του Δραγατσάνιου και του έκείσε ύπερ έλευθερίας σφαγέντος ιερού λόχου!

Δόξα άφθίτος και τιμή ύπάτη όφείλεται έπομένως είς τούς έν Ρουμανία γνησίους Έλληνας, ούτινες είς τούς κρωγμούς των έκρωμονισθέντων άποκιδων της Ελλάδος άπαντώσι διά τοιούτων μνημείων!

Τι κάθεστε, ναύαρχοι της Ξηρας και διοργανωταί των συμποσιών;!

Η Σύμη καταστρέφεται! οι Συμαίοι υπό λιμού θνήσκουσιν!

Ο φιλελεύθερος Ιωαννίτης Κεμάλμπεης πραγματοποιεί τας έν τή Ελευθερία του άναμορφωτικας και κοσμοπολιτικας ιδέας; φρονών δε έν τή μεγαλοφυΐα του ότι ό μόνος παρακαλώ την πρόδοον και έπιταγών την καταστροφήν της Οθωμανικής φυλής είνε ό Έλληνισμός, τόν πολεμεί, άφού εύτύχησε, Κύριος οίδε πώς, να άναδειχθή διοικητής των μερών έκείνων.

Δέν θα εύρεθί λοιπόν ένα μικρό καραβάνι, όπερ — παρά τας θεωρίας του κ. Λεζέν — διερχόμενον ήμέρα-μεσημέρι διά των στόλων της γείτονος αυτοκρατορίας, να έπισιτίση τούς πάσχοντας αδελφούς;!

Ίδού ακριβώς τί συμβαίνει είς την γνωστήν ύπόθεσιν περί άποκοπής κεφαλών άγίων υπό όμογενούς ζωγράφου έν Μεγάροις.

Καλλιτέχνης τις έπισκεφθείς κατ' αύτάς τά Μέγαρα και θέλων να έπισκεφθί τόν αρχαίον ναίκον, παρεκώλυθη υπό του αύθωρε συναβροισθέντος πλήθους, ιδίως έκ γυναικών, επί τώ λόγω ότι άλλοτε ζωγράφος τις (και τόν ώνόμασαν) διαμένων καθ' έκάστην και έφ' ικανάς ώρας έν τή εκκλησία άπέκοψεν ικανάς κεφαλές άγίων.

Τούτο πληροφορηθείς ό έφορος των αρχαιοτήτων των ριστιανικών χρόνων κ. Γ. Λαμπάκης, άννήχθη πρός την προϊσταμένη αρχήν, ήτις τόν διέταξε να μεταβή και ένεργήση άνακρίσεις.

Μεταβά; δε ό κ. Έφορος είδεν ότι δέν

άπέκοψαν μόν, άλλ' άπέξόθησαν νεοστί 17 όλκι κεφαλαί Άγιών. Άπαντες οι Μεγαρείς και ιδίως οι γειτονεύοντες τή εκκλησία, οι ιερείς, ό έπισκοπικός έπίτροπος κ.λ. άποδίδουσι την προζήν τώ γνωστώ ήδη καλλιτέχη. Κατά πόσον όμως ή καταγγελία αύτη δύναται να θεωρηθί βασίμιος ούτε είς θέσιν, ούτε άρμόδιοι είμεθα ν' άποφανθώμεν.

Έκ του είς τας «Απαρτήσεις άνευ έρωτήσεων» δημοσιευθέντος έν τή Έβδομάδι, περί του έν ταίς Άντίλλαις δικαιοώματος του άπέναντι καθημένου επί του χρωματισμού της οικίας του άπέναντι γείτονό του, όρμώμενος ό κ. Α. Α. Γ., άποστέλλει ήμιν τά κατωτέρω άγνωστα μέχρι τούδε, ως άνήκοντα είς την λαθουρινώδη ελληνικήν νομοθεσίαν.

Πλείστοι, έν οις και ό ήδη γράφων, ύποφέρουν έκ των τυρλωτικών χρωμάτων δι' ών ό γείτων περιελείπει τούς τοίχους του άδικησάντος περί της υγείας των οφθαλμών των άπέναντι καθημένων. Ένθ όμως πάντες φρονύσιν ότι ούδέν, ούτε Θεός ούτε άνθρωπος, δύναται να μάς άκαλλάξη τού κακού τούτου, ήμεις φρονύμεν άπλούστατα ότι δύναται να πράξη τούτο ή άστυνομία έπαιρμόζουσα τό άρθρ. 14 του περί οικοδομών Β. Δ. της 3' Απριλίου 1835 έχον ούτως: «Απαγορεύεται ή χρήςις είς τό έξωτερικόν των οικιών όλων των λαμπρών χρωμάτων όποσον τό κόκκινον, τό βαθύ κίτρινον και τό λευκόν. Όμοίως; δε και των έλαιομικτών βαφών και του βερνικίου ως έπιβλασών πάντων είς την υγείαν».

Πώς τόν ένθυμήθησαν τόν μετριόφρονά έκείνον λοχαγόν Μ. Εανθουδάκη, τόν άνδρα του καθήκοντος και της εργασίας, τόν ούδέποτε καυγηθέντα διά τά κατωτέρω άνωμάτα του!... Πώς άνεκάλυψαν και έθράβευσαν διά πρσάσημυ τόν άθόρουν ήρωα της Μεγάλης της Κρήτης Έπαναστάσεως, τόν πρώτον μεταβάντα και τελευτατον επανεληθέντα, περί ου τόσα και τόσα διηγούνται πάντες; οι άγωνισταί της Κρήτης, πλην αυτού του ίδιού! Είνε θαύμα!...

Μήπως διά να βραβευθί ή άρετή και ή άνευ έπιδειξεως και πατάγου άνδρεία, ή μήπως διότι όλίγιστοι έμειναν πλέον άπαρασημοφόρητοι;... Θαύμα, θαύμα!...

Επίλογος. Η όθωμανική κυβέρνησις εξέφρασε την βαθεΐαν αυτης λύπην, οδι τά άξιοβρήθηνα συμβεβηκότα έκείνη, άτινα παρεκώλυσαν τόν γενικόν πρόξενον της Ελλάδος έν Φιλιππουπόλει να τελέση την έορτήν του βασιλέως των Έλλήνων. Καταπετάννυται ή αύλαϊς.

Σκέψις καθηγητού της λογικής.

Άφού ή δεξαμενή έν ή θα καθαρίζωνται τά πλοία είνε πλωτή... άντι να ρυμουλκηθί αύτη υπό των πολεμικών μας, δέν θα ήτο λογικώτερον να τά φέρη, άφού τεθώσιν έντός αυτης, και να καθορίζωνται κρόλα στο δρόμο;!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ.

[Εγχαρίτω; άρχόμεθα από σήμερα δημοσιεύοντες τας έξ Ιταλίας επιστολάς του γνωστού έν Αθήνας εφρανατάτου λογίου, του μετριοφρόνου υπό τά τρία στοιχεία Α. Γ. Η. — άποκιδόντα συγχρόνως και τά πρώτα στοιχεία του δώματός του — κρυπτομένου.]

Τι θα μανθάνωσιν έκ των επιστολών οι ήμετεροι άναγνώσται φαίνεται έξ αυτης της πρώτης έπιστολής, της γραφίμες άντι προλόγου, έν μόνον έχοντος έλάττωμα: την βραχυλογία.]

Βάριον, 245 Αυγούστου.

Γνωρίζετε την άραιαν χώραν ήν και Άλπεις περιβάλλουσι και ή θάλασσα; Έχει ή χώρα αύτη άνθη και φάρμακα, μελφίδις και χρώματα. Τά γνωρίζετε; —Ναι, νομίζετε; διότι πλέον ή άπαξ ή φαντασία ήμών, έποχουμένη του βαρέος omnibus ρωμαντικής μυθιστορίας, διέδραμε τούς άνθοσκεπάστους λόφους της Φλωρεντίας και της Νεαπόλεως, και τά βλέμματα ήμών επανεπαύθησαν θελγόμενα επί του βαθέος κυανού χρώματος εικόνας τινός, ήν άγνωστος καλλιτέχνης έβάπτισε, π. χ. «τοθ Πανσιόδου τό κώμα», και τά ότα ήμών πολλάκις και άδυσωπήτως έσπάραζεν από των «Ολυμπίων» ή του «Απόλλωνος» τό θλιβερόν άσμα Τραβιάτας τινός ή Λουκίς.

Η Ιταλία! Δέν άνακαλει πρό της διανοίας ήμών ή λέξις αύτη συγκεχυμένον τι και άπράγμετον πανόραμα, παρόμοιον πρός τας εικόνας έκείνας; τας κοσμούσας τά έξώφυλλα βιβλίων περιηγήσεως ή καλλιτεχνικών λευκωμάτων; Έν τώ πανοράματι τούτω, παρά τά επεβάλλοντα λείψανα των μνημείων της Ρωμαϊκής τέχνης, όρθούται, μυστικόν μεγαλειον περιβαλλόμενον, άριστούργημα τι της Γοτθικής Αρχιτεκτονικής; και πέραν μαρμαρίνα κομψός λελαξευμένα μέγαρα, και πύργοι ύψηλοι, και στενοί σκοτεινοί δρόμοι είς την καμην των όποιων κρύπτεται μυστηριώδη; μανδυοφόρος κραδαίνων έγχειριδιον ή... κιθάρα, και παραλίαι μαγευτικαί έφ' ών, παρά τας άνεσυρμένας λέμβους, μελαγχρονικά χωρικά και ήλιοκαείς άλιεις χορούς πλέκουσι βεβακχυμένοι, και άγρια φάραγγε; ένθα υπό τούς πλατείς γούρους οζυκορούων πιλων άστράπτουσι τ' άνήσυχά ληστών όμακα, και έφ' όλης αυτης της συμμίτου και άλλοκότου όπτασις ως στρατοί φαρμάτων μεθούντων και ύπ' άοράτου διακομμένων θυέλλης, φευγουσι, παρέρχονται, βέουσιν, έν άρμονία κηλούση τόν νούν, σικαί και χρώματα, μελφιδίαι και φάρμακα.

Τρίψατε τούς οφθαλμούς σας; τό θεσπέσιον πλάσιον άπομένει τό αυτό; άλλ' ή εικών έκείνη ήν ή Ιταλία του Dumas και του μελοδράματος, ή χώρα της ρομάντας και των μακαρονίων, ή πατρίς του σορέττορ και του Πουλτσινέλλα, ό παράδεισος των καλογύρων και των cavallieri serventi, ή κοιτίς όλων αυτών και άλλων θρούλων, οι όποιοι άπήλθον πρό πολλού,

ως έκπεπτωκότες θεοί, οις ούδεις πλέον πιστεύει και θύει, έκαι, είς τόν κόσμον έκείνον του παρελθόντος, είς τό άπειρον έκείνο μυριοπίκλον μουσείον της μνήμης, ένθα έναπετέθησαν ήδη και ή φαντασνέλλα του Βυρωναίου Γκεκούρ και ή άναβολή του Έλληνος της Αμπουτσίου Grèce Contemporaine και οι Παρισίνοι τύποι του Paul de Kock, και οι toreros της Ισπανίας και τά μυστηριώδη θήλα φαντάσματα των Σερβίων του Βοσπόρου και τόσα και τόσα άλλα άντικείμενα παρά τά όπρα και ό Heine έταξε μειδιών τό ιδιόν του clair de lune empaillé.

Την Ιταλίαν έκείνην ό Λαμαρτίνος, ό έν τή εύδαιμονία του άγερώχως ύβρίσας τούς δυστυχείς και δούλους, άπεκάλεσε γην των κεκρωδ; και είς μικρόνους διπλωμάτης, έν ή Ευρώπη έκ φόβου παρεδέχθη ως μέγαν, έχρακτρήσειν αυτην ως γεωγραφικήν έκφρασιν.

Έκτοτε κέτι συνέθε; ικριώματα ύψώθησαν, πυρίτις έκάη, αλμα έρρευσε, λόγοι έξεφωνήθησαν, μουσικαί επαιάνισαν, λαοί ήλάλαξαν, πολλοί έπεσαν, πλείστοι ύψώθησαν, όνόματα μετεβλήθησαν... και ή γεωγραφική έκφρασις έγένετο κράτος συμπαγές και ισχυρόν και την γην των κεκρωδ κατεκάλυψαν άνθρωποι ζωντανοί σκεπτόμενοι και δρώντες.

Και τί μόν και πώς δρώσιν, άλλοι θα σας είπουν: τά έργα της Τρίτης Ρώμης και την έκστρατείαν της Έρυθρας θαλάσσης, ένθα οι άπόγονοι των Ρωμαίων άγνούοντες; πρός τινα ν' άγωνισθώσι, στρέφουσι τά όπλα καθ' έαυτών, αυτοκτονούντες καθ' έκάστην — διότι ό καύσων είναι άνυπόφορος έκεί και ό διπυρίτης ξηρός πολύ— τούς πλους των παμμεγέθων θωρηκτών των ύπερηφάνως έπιδεικνυμένων είς φίλας άκτάς, και τας εκλάμπρους έορτάς της Νεαπόλεως και της Βενετίας, τούς άθλους της μετασηματιστικής πολιτικής και τά λαυθάνοντα μυρια καθημερινά έπεισόδια της κοινωνικής κονίστρας, έν ή ζωηρός, πυρετώδης εξέλισσεται ό περί της ύπαρξεως άγών του άναήφοντος τούτου λαού.

Πώς σκέπτονται και πώς αισθάνονται οι σημερινοί Ιταλοί; Ίδού τό μέγα θέμα, όπερ προτιθέμεναι και έξ ου, ως από άνεξαντλήτου άρδενόμενος πηγής, τακτικώς θέλω έπιστέλλει τή Έβδομάδι, γνωρίζων τούς φίλοις αυτης άναγνώσταις ένα συγγραφέα, έν νέον βιβλίον, έν άνακινούμενο φιλολογικόν ζήτημα, έν καλλιτέχνημα, μίαν έπιστημονικήν πρόδοον ή άνακάλυψιν, και πέν άλλο πρόσωπον ή έργον ή γεγονός έν ή άντανακλήτα φάσις τις της Ιταλικής ζωής, ιδέαι, αισθήματα, σήμα τι ή τάσις της ήθικής εξέλιξεως, μία ένδειξις της διανοητικής και καλλισηθητικής επαναστάσεως, ήτις παρελθούσης της πολιτικής καταϊγίδος της άνατρεψάσης ανθρωπότητος και πράγματα, και θεσμούς κλονεί τώρα και άνατρέπει προλήψεις και στήματα.

Είχι και άτάκτως θα λαμβάνω τας έντυπώσεις μου και θα διατυπώ αυτάς ως αι περιστάσεις μοι ύποδεικνύουσι; συνειδάς; δε τό έργον τό μέγεθος δέν θα διαστάσω έπ' αυτό διότι φρονώ ότι ή άνεπαρκεία μου δέν συνεπάγεται και την άτέλειαν; πρέπει οι Έλληνες να γνωρίσωμεν την ούτωσι λεγομένην Ευρώπην ούχι μόνον έξ άντανακλάσεως ξενικών έντυπώσεων; και έξ Ιταλίας ποιούμαί έγώ την αρχήν; ή αρχή είναι πάντοτε, και τώρα ιδίως, τό ήμισυ... της προθέσεως.

Έστω αύτη, ή πρώτη, των έξ Ιταλίας έπιστολών, ό πρόλογος, όστις ούτως, έν τούλάχιστον, δικαιούται ν' άξιοί προτέρημα: την βραχυλογία.

Α. Γ. Η.

ΔΕΚΕΛΕΙΑ

Η Δεκέλεια συνδέεται πρός την θλιβερωτέραν ιστορίαν των Αθηνών. Πάγγλωστον είνε έκ του Θουκυδίδου ότι κατά συμβουλήν του Αλκιβιάδου οι Σπαρτιάται τειχίσαντες την Δεκέλειαν ένεβάλον είς αυτην προυράν πολυπληθή υπό την αρχηγίαν του έτέρου των βασιλέων της Σπάρτης, ήτις ήνάγκασε τούς Αθηναίους να μένωσι διαρκώς εκκελισμένοι έντός του άσπερος και διά των συχνών αυτης έκδρομών άφής τα ποιμίνα και τά ύποζύγια αυτών. Πλέον των είκοσι χιλιάδων δούλων ήττομώθησαν είς Δεκέλειαν, τά μεταλίετα του Λαυρείου έστέρεισαν έλλείψει έργατών και ή έκ Χαλκίδος αιτοπομπία, ήτις πριν δι' Ωρωπόο και Δεκελείας κτήρχετο είς Αθήνας, ήδη διά μεγάλων δαπανών εκομίζετο είς Αθήνας διά θλασσης, παρακώμπουσα τό Σούνιον. Άρα ή Δεκέλεια ήτο τό στρατηγικώτερον σημείον της άπ' Αθηνών είς Ωρωπών και Χαλκίδα οδού, άπειγς δε 120 στάδια από της πόλεως και από των Βοιωτικών ορίων! λογιζόμενον έκάστου είς διακόσια μέτρα.

Σήμερον ή μελέτη των στενών της Πάρνηθος και των διευθύνσεων των οδών, άτις είς τά ύψηλότερα σημεία των ορέων έμειναν βεβαίως άπ' αρχαιοτάτων και αύται, ήγγισιν είς τό συμπέρασμα ότι ή άρχαία Δεκέλεια έκείτο κατά τό βορειανατολικώς των Αθηνών στενόν της Πάρνηθος, τό λεγόμενον σήμεραν έκφραστικώτατα Κλειδί μεταξύ των κορυφών Κατσιμίδι και Μαρούσι επί του νύν βασιλικού κτήματος Τατόι. Αμφιβολία μόνον ύπάρχουσιν άν ό Βασίλειος των Λακεδαιμονίων ήγγισε τό τεΐχος αυτου επί της θέσεως ακριβώς του Αττικού δήμου ή επί του παρακειμένου ύψηλού λόφου Κατσιμίδι. Έκ της άρηγήσεως του Θουκυδίδου προκύπτει ότι προέκειτο περί μεγάλου οχυρωματικού έργου, ου ή οικοδομή άνετέθη είς τούς Πελοποννησίους διανεμηθεσα κατά πόλεις. Έπειτα μετά τούτο έκφρασις του συγγραφέως σκοτεινή ουκ ό-

1 Θουκυδίδ. VII 19.
2 Θουκυδίδ. αυτόθ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΕΡΙΤΤΟΥ (Ιατήριμα.)

Συμπλήρωσις 181 εκτ. 388

Ότε υγρὰν τινα, συννεφῶδη ἡμέραν ἐπανεκαμπτον ἐκ περιπάτου, ἐν ἕνεκα τῆς βροχῆς ἠναγκάσθην νὰ διακόψω, εἰσῆλθον εἰς ἐκκλησίαν. Ὁ ἑσπερινὸς μὲν εἴχεν ἀρχίσει καὶ ὀλίγοι ἀνθρώποι ἦσαν ἐν αὐτῇ ἐκὸς ταῖς ὕψω μου καὶ εἶδον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκεῖ πρὸς τὸ παράθυρον γωστὴν μορφήν. Ἐν ἀρχῇ δὲν τὴν ἀνεγνώρισα... τὸ ὠκρὸν τοῦτο πρόσωπον, τὸ ἀπεσβεσμένον αὐτὸ βλέμμα, αἱ κούραι αὐτῆς παρειαί, — ὅχι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ἡ Ἐλισάβετ, ἢν εἶχον ἰδῆ πρὸ δύο ἐβδομάδων. Περὶ τετυλιγμένη εἰς τὸν μανδύαν τῆς, ἀνευ πετάσου ἐφωτίζετο ἐκ τοῦ πλαγίου ὑπὸ ψυχρᾶς διὰ τοῦ πλατέος παραθύρου εἰσχωρούσης ἡλιακῆς ἀκτίνας, ἐβλεπεν ἀσκαρδαμυκεὶ τὸ τέμπλον τῆς ἐκκλησίας. Ἐφαινετο βιζυῖα ἐκείνη νὰ προσευχῆται, ν' ἀσπασθῆ ἁγίασμα; ἀνάγκη.

Ὅπως δὴποτε αἰσθηθῆσθε μου δὲν

μὲ ἡπάτων. Ἀστραπὴν δὲ διεδόθη ἀπὸ τὴν πόλιν ἢ εἶδησις, ὅτι ὁ πρίγκις κατὰ διαταγὴν ἐκ Πετροπόλεως ἀνεχώρησεν εἰς ἀφρικήν, — καὶ ἀνεχώρησε μάλιστα χωρὶς νὰ κάμῃ πρότασιν τινα οὔτε εἰς τὸν Ὅσογιν, οὔτε εἰς τὴν γυναῖκα του — καὶ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ ἐπέφρωτο νὰ ζήσει τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου τῆς κλαίονσα καὶ θρηνοῦσα τὴν ἀπιστίαν του.

Ἐπισήλθον λοιπὸν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ὅσογιν. Εὐχαρίστως θὰ εἶδον ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς ἐκείνον, ὅστις ἤθελε δυνήθη, νὰ μοὶ δείξῃ τί πρόσωπον εἶχον καθ' ἡν στιγμήν ὁ ἀξίωσιμος κ. Ὅσογιν ταχεῖως διασταυρώσας τὰ κράσπεδα τῆς περικτικῆς του σισύρας μὲ ὑπεδέχθη ἀνοιχταῖς ἀγκάλας.

Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην... Ἐνδομύχως παρέβαλλον ἑαυτὸν πρὸς Σκιπίωνα τὸν Ἀφρικανόν. Ὁ Ὅσογιν καταφρονῶς ἦτο τεταραχμένος καὶ τεθλιμμένος, ἀπέφυγε τὸ βλέμμα μου καὶ ἀδίκως ἐκίνησε τὸς πόδας του. Προσέτι παρετήρησα, ὅτι ὁμῖλει δυνατώτερον παρ' ὅσον συνείχιζε καὶ ἐν γένει μετεχειρίζετο ἀορίστους ἐκφράσεις, — διὰ λόγων ἀορίστων ἀλλὰ θερμῶν ἐξήτησε συγγνώμην, ἀορίστως μόνον ἀνέφερε τὴν ἀποδημήσαντα ξένον προσθεὶς γενναίως τινὰ καὶ ἀσυμφωτῆτους παρατηρήσεις περὶ διαφύσεως ἐλπίδων καὶ περὶ τῆς ἀσταθείας τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας, ἐπεὶ ἀίσθανθεις ἀφῆκε ἐν δάκρυ ἀνερχόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔλαβε ταχεῖως μίαν πρίζαν, ἴσως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μὲ ἀποπλανήσει ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τὴν προκαλέσασαν τὸ πικρὸν τοῦτο δάκρυ.

Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην...

Ἔχει μεταβληθῆ!... Τὸ ἄλλοτε παίδιον καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ οὐδὲν κοινὸν πλέον εἶχαν! Ἐξήλθε μεγαλῶσις ἰκανὸς, τὸ ἀνάστημα τῆς ἐξῆκεν ὑψηλότερον, ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἰδίως τὰ χεῖλη ἔλαβον μάλλον εὐδιαγράπτα σχήματα... τὸ βλέμμα κατέστη βαθύτερον, εὐσταθέστερον καὶ σκοτεινότερον.

Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην...

Ἦταν ἡ γυναῖκα κατεδιδωκέν αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτῆρα του, ἐν ᾧ ἐμὲ ἀπ' ἐναντίας ὕψωνε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην...

Ὅτις ἡμεῖς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησίας, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην... Ἐνδομύχως παρέβαλλον ἑαυτὸν πρὸς Σκιπίωνα τὸν Ἀφρικανόν. Ὁ Ὅσογιν καταφρονῶς ἦτο τεταραχμένος καὶ τεθλιμμένος, ἀπέφυγε τὸ βλέμμα μου καὶ ἀδίκως ἐκίνησε τὸς πόδας του. Προσέτι παρετήρησα, ὅτι ὁμῖλει δυνατώτερον παρ' ὅσον συνείχιζε καὶ ἐν γένει μετεχειρίζετο ἀορίστους ἐκφράσεις, — διὰ λόγων ἀορίστων ἀλλὰ θερμῶν ἐξήτησε συγγνώμην, ἀορίστως μόνον ἀνέφερε τὴν ἀποδημήσαντα ξένον προσθεὶς γενναίως τινὰ καὶ ἀσυμφωτῆτους παρατηρήσεις περὶ διαφύσεως ἐλπίδων καὶ περὶ τῆς ἀσταθείας τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας, ἐπεὶ ἀίσθανθεις ἀφῆκε ἐν δάκρυ ἀνερχόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔλαβε ταχεῖως μίαν πρίζαν, ἴσως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μὲ ἀποπλανήσει ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τὴν προκαλέσασαν τὸ πικρὸν τοῦτο δάκρυ.

Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην...

Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην... Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην...

Ἐκπληκτικὸς τὴν παρετήρησεν... ὅπως μὲτρίφρονά θριαμβον, εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀπέκτανον γενναιοφροσύνην...

κῆς ἐφημερίδος, ἐξ ἧς μετεγράφησαν τ' ἀνωτέρω... «Λοιπὸν διὰ νὰ κερδήσουν λίρας τινὰς στερλίνας ὑπὲρ τὴν συμφωνίαν οἱ ἐντιμοὶ οὗτοι ἐργοστασιάρχαι ἐπρομήθευσαν ὄπλα, τὰ ὁποῖα προφανέστατα θὰ ἦσαν ἀχρηστα ἐν ταῖς χερσὶ τῶν γενναίων, οἵτινες εἰς αὐτὰ ἤθελον ἐμπιστευθῆ τὴν προστασίαν τῆς ζωῆς των. Φαντάσθητε ἐν φαρμακοποιῶν, ἐκτελοῦντα μὲ νοθευμένα φάρμακα τὴν συνταγὴν ἰατροῦ, ἐξ ἧς ἐξαρτάται ἡ ζωὴ ἀσθενοῦς τινος. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς θὰ εὖρη μέσον δόσῃ εἰς τοὺς εὐσυνειδήτους τοῦτους βιομηχάνους νὰ ἐννοήσωσι πόσον αἰσχρὰ καὶ παράνομος ὑπῆρξεν ἡ διαγωγή των. Ἡ παντελής καταστροφή τινῶν ἐκ τῶν κερῶν τούτων, οἵτινες παραδίδουσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν ἕλεον, ἕξις διὰ τοὺς στρατιώτας μας δὲν θὰ θεωρηθῆ βεβαίως ὡς αἰτία ἐθνικοῦ πένθους.»

Καὶ ὅμως ἐνῶ κάμνουσι τόσα καὶ τόσα οἱ κύριοι Ἀγγλοὶ λέγουσι περιφραστικῶς τὸ ὑποκάμισον διότι ἡ αἰδῶς δὲν τοῖς ἐπιτρέπει νὰ τὸ εἰπῶσι μὲ τὸ ὄνομά του.

Στοργὴ πυργίτου.—Ἐκ τοῦ ἐσχάτως ἐκδοθέντος τελευταίου τόμου τῶν ἔργων τοῦ περιωμένου Ἰβάν Τουρκένεφ, σταχυολογοῦμεν τὸ ἐπόμενον τρυφερώτατον διηγήματιον:

«Ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ κυνηγίου καὶ διηγήσομαι δειροστοιχίαν τινὰ τοῦ κήπου μου. Ὁ κύων μου ἔτρεχε πρὸ ἐμοῦ. Αἰφνης ἐπαύνησε τὸ βῆμα καὶ προχωρεῖ μετ' ἐπιβραδύνσεως ὡς νὰ ἐρρινηλάτει θῆρα μίαν. Παρετήρησα ὑπὸ τὴν δειροστοιχίαν καὶ εἶδον μικρὸν πυργίτην, κίτρινον ἔχοντα τὸ ῥάμφος καὶ ἐπιτωμένην τὴν κεφαλὴν. Ἐίχε πέσει τῆς φωλαῆς του (διότι ὁ ἀνεμὸς ἔσειε σφοδρῶς τὰ δένδρα) καὶ ἔμενε συμμαζευμένος, διαστέλλων θλιβρῶς τὰς μικρὰς καὶ μόλις πτερωθείσας πτέρυγας του.

Ὁ κύων μου ἐπλησίαζεν εἰς αὐτό, τεταμένους ἔχων ὄλους τοὺς μῦς, ὅτε αἰφνης ὄρμησας ἀπὸ παρακειμένου δένδρου γηραιὸς πυργίτης μελανόστηθος κατέπεσεν ὡς πέτρα πρὸ τοῦ στόματος τοῦ κυνός· καὶ ἠνωρθωμένα ἔχων τὰ πτερὰ ἐκ τρόμου, ἀσπάζων, θλιβερόν δ' ἐκβαλλων παράπονον, ἀπελπισ ἐπήδησε δις πρὸς τὸ ἀνοικτὸν ἐκεῖνο στόμα τὸ δι' ἀγκυλωτῶν ὀπλισμένον ὀδόντων.

Ἐίχεν ὀρμήσει ὅπως σῶσθαι τὸ τέκνον του, ἤθελε νὰ τὸ περιφρουρήσῃ. Ἀλλ' ὄλον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐφρίσεν ἐκ τρόμου, ἡ κραυγὴ αὐτοῦ ἦτο βραχνὴ καὶ ἀγρία· ἀπέθνησκεν, ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν του.

Ὅποιον πελώριον θηρίον θὰ ἐφρίνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του! Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦ τοῦ τόσο ὑψηλοῦ καὶ ἀσφαλοῦς. Δύναμεις τις ἰσχυροτέρας τῆς θελήσεώς του ἐκρήμισεν αὐτὸν ἐκεῖθεν.

Ὁ κύων ἔστη, ὠπισθοδρόμησε. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισε τὴν δύναμιν ταύτην.

Ἐκάλεσα ἐν σπουδῇ τὸν κύνα μου περισκεπτος καὶ ἀπεμακρόνην πλήρης ἱεροῦ τινος σεβασμοῦ.

Ναί, μὴ γελᾶτε, σεβασμὸν ἠσθάνομαι πρὸς τὸ μικρὸν ἡρώϊκόν ἐκεῖνο πτηνόν, πρὸς τὴν ὄρμην ἐκτείνῃ τῆς ἀγάπης του. Ἡ ἀγάπη, ἐσκέφθην, εἶνε ἰσχυροτέρα τοῦ θανάτου καὶ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. Διὰ τῆς ἀγάπης κινεῖται καὶ διατηρεῖται ἡ ζωὴ».

Διατὲ ζοῦν πολὺ αἱ γυναῖκες.—Αἱ γυναῖκες ζοῦν περισσότερο ἀν καὶ κινῶνται καὶ ἀσκῶνται ἐν γένει πολλῶ ὀλιγώτερον τῶν ἀνδρῶν.

Σοφίθω, μακίστα βλεπομένη γυναῖκα, πλήρου; ἀπολαυούσας υγιείας, βιούσας ἐν τούτοις ἐν ἀεργίᾳ καὶ σωματικῇ ἀδρανεῖα.

Ὁ Τισσῶ ἐξήγησε τὸ φαινόμενον. «Τούτο συμβαίνει, εἶπε, διότι αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦν περισσότερο τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ φλυαρία εἶνε εἶδος ἀσκίσεως ἀναλόγου πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, ἀρκούσα νὰ δυσκολύνῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος χωρὶς νὰ κουράζῃ τὰ ὄργανα».

Διόλου φιλόφρων ἔστι πρὸς τὰς κυρίας ὁ κύριος οὗτος.

Τὶ στοιχίζουσι Ἀθάνατοι.—Οἱ τῆς Γαλλίης Ἀθάνατοι δὲν ὁμοιάζουν τοῖς Ὀλυμπίοις τοὺς τρεφομένους μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Ἰδοὺ τὶ στοιχίζουσι εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος.

Ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία στοιχίζει 98, χιλιάδας φράγκα τὸ ἔτος δαπανώμενα ὡς ἐξῆς:

- Εἰς ἐτησίαν χαράξιν ἐκάστου τῶν τεσσαράκοντα Φρ. 1500
- Εἰς ἐπιγορηγήσιν τοῦ ἰσοβίου γραμματέως » 6000
- Εἰς ὁμοίαν πρὸς τὰ πέντε μῆλη τῆς ἐπιτροπείας τοῦ λεξικοῦ » 1200
- Εἰς ἐτησίαν δαπάνην σχετικῶς πρὸς τὸ αὐτὸ λεξικόν » 10000
- Εἰς ἐκτύπωσιν λόγων καὶ ὑπομνημάτων » 5000
- Εἰς διαφόρους δαπάνας » 11000

Ἡ μᾶλλον στοιχίζουσα ἐκ τῶν πέντε ἀκαδημιῶν εἶνε ἡ τῶν ἐπιστημῶν, δι' ἣν καταναλισκονται ἐτησίως 203,500 φρ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ξενοδοχείῳ. Παινασμένη Ἀγγλὶς μόλις ψελλίζουσα τὰ ἑλληνικὰ καὶ θέλουσα βιδελοῦσα μπιρζόλα ἀποτεινεται πρὸς τὸν ξενοδόχον καὶ γίνεται ὁ ἐξῆς διάλογος:

Ἀγγλῖς. Σὺ... βίδι...
 Ξενοδόχος. Εὐχαριστῶ.
 Ἀγγλῖς. Ἐγὼ... γελάδα...
 Ξενοδόχος!...
 Ἀγγλῖς. Γάμος... τί παιδί;
 Ξενοδόχος. Βιδελάκι.
 Ἀγγλῖς. (Ἐν θριάμβῳ). Τὴν μπιρζόλαν του!

ΠΙΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

110. Δίγγραμμα.

Εἶμαι προσὸν ἐξαιρέτων ἀν μ' ἔχῃς στὰ μυαλά σου, μὰ στὸ χρηματιστήριον ἐν ἡμαί, συμφορὰ σου... κράτει τὸ χρημὰ σου καλά· κ' ἐν τῇ ἀσθένειά σου, θὰ γίνῃς: εἶτε θά ντυθῇς ὡραῖ! τὰ σάβανά σου.

111. Στοιχειόγραφος.

Τόποι προσκυνήσεως τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ γνωστὴ τοῖς πάνσι! πᾶς τις θὰ σὲ χάρῃ, τῇ προσθήκῃ ἐνός α ἔχοντος καὶ τόνου.

112. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι μέσα στὴ βουλή, μούχοψι: τὴν κεφαλὴ; βρήθηκα στὴν κεφαλὴ.

113. Ἱστορικὴ φράσις.

Τίς εἶπε τὴν ἐξῆς φράσιν: «Ἀλλήθαιαι ἐντέθεν τῶν Πυρρηναίων εἶνε ψεύδη ἐκείθεν ἀπὸ τῶν.»

114. Ἱστορικὴ πληροφορία.

Ποῦ καθιέρωθῃ τὸ πρῶτον ἡ ἰσοβοιότης τῶν δικαστῶν;

115. Φιλολογικὴ ἐρωτήσις.

Εἰς ποῖον δράμα καὶ τίνο; ποιητοῦ τὸ κυριώτερον πρόσωπον εἶνε βωδῶν;

116. Ἐφεύρεσις.

Εἰς ποῖον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τηλεσκοπίου;

117. Ὄρισμός.

Τί; ἔδωκε τὸν ἐπιτυχέστερον ὄρισμὸν τοῦ ἀκαίρου καὶ τίς ὁ ὄρισμὸς; οὗτος;

118. Πρόβλημα.

Τρεῖς ἄνθρωποι διανεμόνται πορτοκάλια: ὁ Α' λαμβάνει τὰ 2)5 καὶ ἐπὶ πλέον 6' ὁ Β' τὸ 1)3 καὶ ἐπὶ πλέον 9' ὁ τρίτος; 33 τὰ ὅποια ὀπολείπονται. Πόσα ἦταν τὰ πορτοκάλια καὶ ἀνὰ πόσα ἔλαβον οἱ δύο πρῶτοι;

119. Παράθεσις.

Τίνο; ποιητοῦ καὶ ἐν τίνο; ποιήματί; του εἶνε οἱ ἐξῆς στίχοι:

Ἄνεϊ μαρμαίων καὶ μαρμαωλείων ἐπὶ τοῦ τέφρου μου καφίνετον ζητῶ. ὦ φίλοι, νὰ ἐγερθῆ, ὅποταν πίνουν καφεῖ οἱ ἄλλοι, γυμνὸν κρᾶνίον θέλει προβάλλει, τὸ ἄρωμά του νὰ δὲφραυθῇ».

120. Ἀπρόοπτος.

Διατὲ ὁ ὄνος προσεῖτε θόρυβον καὶ μετὰ θίνατον;

ΑΥΣΕΙΣ

- 99. Ἀλέκτωρ.—100. Ἥτα—Ἥτα.—101. Ὁ Καρτέσιος.—102. Ἀκταία.—103. Ὁ Ἀριστέιδης, διὰ τὸ εἶναι πάντα; τοῦ; ἐλευθέρου; πολιτα; ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμένους.—104. Τοῦ τελείου; κ. Μπύλλερ.—105. δραχμὰς; 60.—106. Ὅποιος; ποῖος; ἰός; δς.—107. Ἀρετῆ—ἀρετῆ—ἄτη.—108. Ἐν ἔτει 1815 ὑπὸ τῶν Καπουκίνων μοναχῶν (ὕδα καὶ εἰς; τις; Ἀ π α ν τ ῆ σ κ ι ε ς ἔ ν ε υ ἰ ρ ω τ ῆ σ ε ω ν).—109. Τὸ ῥῆμα ἀπορῶ».

Ἀδελφοὶ τῶν τοῦ προηγουμένου φύλλου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Τὰς πλείους λύσεις ἀπέστειλον: ἡ ἐπιταθὰ δεσποινὶς Λυκοθία (Ε. Ν. Κ.), καὶ ἐν Σόφω κ. Μ. Ι. Νικητὴ ἢ Καζαμία; ἀερμηνεύς; τῶν Ἀγγλων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Σ. Σ. Γιούργεθον. Ἐλήφθησαν παραγγελίαι; σας; ἐξετελεσθησαν καὶ ἐκτελεσθήσονται, εὐχαριστοῦμεν θεοῦ. — κ. Ν. Φ. Κωνσταντινούπολι. Ἄπαντα; ἐξετελεσθησαν.—κ. Ε. Α. Α. Τερζίστην. Ἄριθ 73 ἐστάλη.—κ. Σ. Κ. Κίλιον. Ἐλήφθη; εὐχαριστοῦμεν.—κ. Ν. Π. Ἀργυροπόλιον. Ἀπεστάλη.—κ. Ι. Β. Ζάκωνθον. εὐχαριστοῦμεν; δοχαί; τῶν ἡμερῶν! Τὰ; ἐλάβατε;—κ. Ν. Μ. Κιάτον καὶ Κ. Κ. Ἄρταν. Παραγγελία; σας; ἐξετελεσθη.—κ. Θ. Δ. Σαβύρην. Σὰ; ἀναμνησθῆν; πρὸς; τὸν κ. Χ. Φ. ἰγράφμεν.